

Titel: Synspunkter for dansk fonetik, [Synspunkt] 142-0050

Citation: "Synspunkter for dansk fonetik, [Synspunkt] 142-0050", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 1. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds:
https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_142-shoot-workidacc-1992_0005_142_Synspunkt_0050/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

15/35

Louis Hjelmslev: Synspunkter for dansk fonetik.

Foredrag i Selskab for nordisk filologi 26/9 -35.

R é s u m é .

I en indledning gives en oversigt over de synspunkter, der kan anlægges, og har været anlagt, inden for det fonetiske videnskabsområde i videste forstand, som foredragsholderen foreslog at betegne med ordet fonik: den fysiske lydlære eller fonetik (i snævrere forstand), den psykologiske lydlære eller fonologi, og endelig en udelukkende rent sprogvidenskabelig (intra-lingvistisk eller "immanent") fonik eller fonematik, som foredragsholderen vilde gøre sig til talsmand for.

I foredragets første del skitseredes fonematiikkens grundlag. Det hævdedes, at det er urigtigt at betragte fonemerne som sprogets udvendige side, i modsætning til grammatikernes og lexemernes som sprogets indvendige side. Ethvert sprogligt element (fonematisk, grammatisk eller lexikalsk) er en helhed, der består af tre dele: et indhold (dvs. elementets funktion, rolle, hensigt eller bestemmelse i sprogets husholdning; på grammatisk og lexikalsk område kaldes indholdet alm. "betydning"), en form (dvs. elementets plads i systemet i forhold til andre elementer) og et udtryk (dvs. elementets ydre symbolisering eller materialisering). Formen er bestemt ved yttrisen, dvs. det minimum af indhold, som er nødvendigt for at holde et givet element adskilt fra andre elementer. Elementet -i i ny-i kan vises at have helt forskellig værdi, eftersom det betragtes som grammatem eller som fonem. Betraget som fonem er det identisk med -i i nyd-i, nyk-t, ka-i, men disse identiteter gælder ikke for -i som grammatem. Naar -i betragtes som grammatisk udtryks-element, er det mærke for neutrum og står i modsætning til -n som

mærke for fælleskøn: Grammatikeren vil f. ex. ligestille -ø i da:ø-ø med -r i u:øø-r, men fonematikeren vil ikke foretage nogen saadan ligestilling af -ø og -r. De grammatiske elementer har lige saa vel som de fonematiske en udvendig side (et udtryk, f. ex. endelsen -i i selve dens materielle fremtræden), og de fonematiske elementer har lige saa vel som de grammatiske en indvendig side (et indhold, en værdi og en form).

Det vistest dærmest, at sproget lader sig inndeile i tre koncentriske omraader: et centralt omraade, systemet (et potentielt net af faste relationer mellem de sproglige elementer); normen, dvs. et sæt af regler, der beror paa systemet, og som fastsætter den nødvendige variationsbredde for hvert element; og usus, dvs. den sprogbrug eller sprognode, som hersker i et givet samfund.^{x)} Usus fastsætter en langt snævrere rigtighedsbredde end normen gør. Inden for dansk kræver een unus fonemet r udtrykt ved en uvular lyd, en anden unus ved en tungespidslyd; den danske norm tillader uden forskel begge disse muligheder.

Normen kræver overhovedet kun, at udtrykket ikke medfører forveksling af de elementer, som systemet kræver adskilte. Dærmest stiller normen intet krav om, at udtrykket skal foregaa ved hjælp af visse bestemte midler. Bl. a. kræver normen ikke, at fonemerne skal udtrykkes ved hjælp af lyd. Det danske system og den danske norm vil kunne udøves til fuldkommenhed uden brug af lyd og ved hjælp af et hvilket som helst tegnsystem, der indeholder eet entydigt tegn for hvert af systemets elementer. Der er dærmest ingen nødvendig sammenhang mellem lyd og sprog. Near sprog almindeligvis hanger sammen med et lydligt udtryk, skyldes det ikke sprogets natur, men menneskets anatomiske konstitution. Følgelig bliver fonematikken principielt forskellig fra fonetik og fonologi dærmest, at fons-

^{x)} (Jf. Acta Jutlandica VII, 1, p. 51, 88.)

matik ikke er en lære om lyd eller om lydforestillinger, men en lære om fonemerne uden hensyn til, om de er udtrykt ved lyd eller ej.

I foredragets anden del vises det, hvorledes en dansk fonematik maa tænkes opbygget. Det danske fonemsystem opstilles, og det nævnes, hvorledes dette bliver forskelligt fra det, der maa opstilles fra fonologisk synspunkt. Endelig vises, hvorledes det fonematiske system opstilles paa grundlag af tre kriterier, der alle er uafhængige af det lydige udtryk, nemlig fonemernes grupperingsforhold, fonemernes implikationer (herved forstås f. ex. det mulige sammenfald af de to fonemer p og b i slutningen af et ord) og fonemernes alternativer (grammatisk betinget skifte som aflyd og omlyd).

Sprogindlæst for dansk sprochtale.
Torsdag i Selskab for nordisk filologi: 24/9-36.

Minnet:

1° en almene teori, som aarer paa sa, men som ikk
alene lar sig aarere paa sa.
Et forslag til en ny og rigtigere problemstilling,
en reviderelse af en ny og formentlig bedre teori
for behandlingen H. a. af sa.

2° forhandlere af systemopgørelse.

"den sproglige afvej": Synchroni. betrukket alm. anerkend i vor tid.
Systematologi: hvor de kendt; hvor enkelthet
placere v. sin plads i sprogtalens helhed.

3° inde udvælgelse af ad betragte sproget fra
projektet og sproget, uden at overføre indføje
hendes sproget.

"den logiske afvej": begrundelse for en tradition,
der (med et indtryk af forveksling) var et resultat.

Jeg vil se om opgave i at glemme det, som
jeg i mine tidler har kaldt frøetikkens, paa en
betragtning af sprogsystemet i sig selv, uden
at by til holdninger uden for sproget.

den første afvej. Y

Sammenhæng, indtællingsvisk metode.

Jeg betragter W som en af grundlæggende af
en metode. Det vil være de bedste indre.

Psychologismen. W har den tilfælde i alle
grundlæggende, fx kausale. En nødvendig forudsætning
af en i sig selv rigtig tanke, men en
forudsætning, som kan ha faste sekver.

den psykologiske afvej. Formålet ikke en lydforsættelse, ikke en psykologisk enhed, men en

Sprogets afgørende lighed med tilken ikk
følge mig t. som fuldkommen analogi i W,
hvorefter i ho + kvalitet eller i ho & Hæus.

Y det er alene erkend i vore dage, at den første
enhed lyden ikke er identisk med den
spat enhed, som man kaller fonemet.

tilde kulturet gik gik gik

(Hå Hå.)

Skulle første enheder, men en og samme
spat enhed. Alene lyt, men kun eet fonem.

Det, jeg vil følge ad gennemføje, er at
døje fonemets identitet v. h. af spat. kriter.

F "et kompleks af W's?"

spatlig, en lydvisk enhed.

18 ²
II

~~18/18~~

de fonetiske virker i vor liv i lyde.

Fonologi (B. & C.; Trud., Jak.; Delagyn;
Nanni; van Ginneken) (Lyfonesstilling, Lyfpsykologi)
Fonemteori med andre opfattelser og definitioner:
Jones; Lapis, Truette, Bloomfield, Svadesh; Polivanov.

I Louis meget stor interesse i det gængselte,
bl. a. paa meget selv opfattede og deften
af fonemet.

Fonemteori en mere betragtnings: ikk at
fåhave en opfattelse af at få sig ny opfattelse af,
men maale de fælle sproget under et hord-
oplyst. Samme etagsstand & samme maal. Kun ienige om udtale, ikke om maale.
Lundström & la melle. Et stad, fra hvilket
det man kan lye at anve alle de fælle spro-
stæker deres naturlige plad. Man udvise de
indtalinge. Skonved lyste til gængel. Man man
stiller sig paa sproget stædt & betragter omve
om det er i sig selv, thi det er med at paa-
vise de enkelte termeterens relative værd:

Terminet (om med stætte end paa not and
om): fonetiske romanske lydenes oplyst indvæl,
ellers fælle betænder af sproget eller talens
lyd; kan man bræ om et fælle for alle
de virker, som beskæft sig i det - fællestij
ik nærmere defekt - skone i for sproget, som
bl. a. fonetiken i manne fælle beskæft sig
med. Saale i tælle - ikke mere nu.

Fonologi: skoleviser lyfthet, romanske = fonetiske 2,
nu Lyfpsykologi.

den romanske, lyste teori; som beskæft
sig om samme skone, vil j kalde fonematek.
Titel: Gøf af de fonematek.

forstået at ge' hord & hord forskell. fortrækker
at være systematisk & struktureret, men & om de udvæl-
nedeblæk & historie & historie.

det fonologiske > fonematiske udvalgte. Udvalgt skil' ha deltag.

til her vedgør for de forskellige resultater,
eller eg. heller: lever en færdig frekvent pro-
blemstilling. En over sig selv, som i al' ord.

te gøre mig selv i rets af elementar forskellig
lød for meget karakter af forelæsning.

den antages, at de ender, man har at
gøre med i fonematisken (som vi vil kald' det),
er der sprogets udvendige side, mens de ender,
man har at gøre med i grammatikken & i
lexikken, er der sprogets indvendige side. Men t.
opg skal være at vise dem, at de er uindlyst.

(hvert ²²) ty. ± (førelig notation, og førelig udsp.)

~~betragtning af de 3 tegn~~ ~~betragtning af de 3 tegn~~

~~tegnene ± er de eneste, som~~ ~~tegnene ± er de eneste, som~~
~~muligheden man betragte for~~ ~~muligheden man betragte for~~
~~sigte: det skal være ty. ±~~ ~~sigte: det skal være ty. ±~~

vi betragter nu tegnet ± som godt elem,
& vi finder at det tegn var grammatikken
betragte fra 3 forskellige sigte, kald 3 & kæn 3:
indt: hold, form og udtryk. hold = den mulige
funktion, som det tegn har, den rolle, som det tegn
spiller i sproget, tegnets hold et bestemmel
i sprogets grode ~~betragtning~~ i det sp, vi har valgt,
eller tegnets hold = tegnets betydning. Tegnets
hold er kod defet v det er at det holder
beken 'neutral' ty.

formen = den plads, som tegnet indtar i
sprogets system. Formen er definet af
det som hansere har kald' betegn, dvs.
det minimum af indhold, som er nødvend
for at holde et tegn adskilt fra andre tegn
af samme art, det differentielle indholdsmåling

Et enkelt sprogligt system er et system
af udtrykninger. Ds. neutr.: funktion
(forbed fra pron.); ty. neutr.: betegn.
bet. af neutr. funktion, med betegn ~~betegn~~
Ds. ty.: pt.: sp., ti.: ty.: pt.: it.

betegn bet. af ty. samme, men
pladsen i sproget forskellig.
samme tegnets hold, men forskellig
betegnform.

Udtrykket = de enkelte kerner eller den enkelte
 kerne paa et tegn symboliseres eller materialiseres.
 Det er klart, at man i den danske
 grammatik ved behøden af neutr og man
 afføre, at et udtryk v endelsen -t. Den
 nedgørelse for, hvordan et gerne ihold & de
 gerne form udtryk, symbols, mats, kører med
 + den ganske betydelig af et tegn.

Jeg har med vilje ikke sagt, at det ihold
 & den form, som er kærte f et tegn, realiseres
 v hj af endelsen -t. Det realisation er
 har ikke paa sin plads. Den sig spøl realitet
 er ul et udtrykkel, men formen & iholdet
 & deres samspil i tegnets værd: Tegnet er
 en enhed i et system, & dets rolle kan
 muligens med den, som en enhed spiller
 i et system. En dansk konge er en
 dansk konge, hvad enten kongens indvil ger
 den den ene eller den anden gode skabelon,
 hvad enten den bærer en eller hin konges
 namnetræk, ja en konge er og bliver en
 konge, selv om den adskilles mig i 4 25pæ
 eller i 10 løper, fordi det afgørende for kong-
 enhedens definition er dens værd. Det er
 værdien, som er realiteten; kongens gode
 fremtræden er en materialisation eller en
 symbolisering. Jeg siger det for at advare mod
 det misbrug, som pragmatologien har gjort
 af ordet realisation; i færre led til at se
 konge til det. Den sig spøl realitet er ikke det
 spøl udtryk, men den sig spøl form.

det ganske tyde, som vi her har analyseret,
 over sig altsaa i virk at vi it blot en enhed,
 men en helhed, som bestaar af 3 dele: et thold,
 form, indtryk. Tholdet er beten næst sig; formen
 er it tholds værdi & dels som ved defekte plads
 i sprogets system; indtrykket er selv endelsen -t
 betydet som hovedsagelig materialisation.
 Vi kan altsaa sige, at ~~indtrykket~~ beten
 næst sig er et godt indholdselement; at den betes
 værdi er et godt formelement; at den betes ~~indtryk~~
 materialisation, selv endelsen -t, er et
 godt indtrykkelement.

Vi kan dernæst it under non omstøder
 sige, at den betes materialisation, der her fore-
 ligger, at denne ganske endelse -t er et form-
 element. Vi længe vi betragter endelsen -t som mark,
 behandles vi et godt element, it et formalt element.
 Kun hvis vi folde, det ganske tydeligt & gaar
 over til det formalt element tydeligt, bliver der mening
 i at opfatte t som form; men it form t
 er nok helt andet end endelsen t. t kan
 stilles som formalt element; men det vil i
 den fald vi er ligesom formalt element, om
 den endelse er ~~mark~~ mark for næst sig, eller om
 den er mark for en helt anden betydning, eller
 om den oh it i sig selv er mark for non
 betydning. Formalt elementet vil finde, at t i
 nyt er iten like med t i nyt, lydt og
 med t i vort og med t i kat, vil have for
 at grammatikeren vil betragte disse ~~for~~ for
 som højt forskellige: pf, pt., en best type af
 thold afledning, i kat er t i sig selv det egentlige.
 Dermed vil grammatikeren finde mange
 sammestillede, som formalt elementet fra t i tydeligt
 aldrig vilde finde paa; men vil fx ligesomme

-a i da:y-a med -t i u:ga-t.

Grundten til id forhold er, at \pm betragtel som den græske endelse for neutr og har een værd; medens \pm betragtel som formen har en helt anden værd. Betragtel fra de to synspunkter iaar \pm i 2 helt forskellige stykker, at ~~der er en helt forskellig rolle som~~ helt forskellig og er 2 helt forskellige endelser.

af de rigtige kan vi sige flere højst virkelige slutninger.

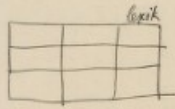
1° de græske elementer har en uafhængig \pm , et \pm tykt, som hænger sammen med dees særlige \pm , med dees værd; mada at \pm tyktet kun har mening, No. raison d'être, naar det står i relation t de \pm .

2° de fonematiske elementer har en uafhængig \pm , en værd; som er totalt forskellig fra den græske værd; men som gør dem dees fonematiske \pm .

3° Naar de fonematiske \pm de græske, \pm i fjere til de lexisalske, eller, ~~der er~~ helheder, der hver fra sit særlige tykt har sit \pm tykt, sin form og sit \pm tykt.

3° Naar de fonematiske \pm altsaa liksom de græske har en værd; mada det betyder, at de liksom som de græske \pm har it blot et \pm tykt, men ~~der er~~ en form \pm et \pm tykt.

Jeg har it bemærket sagt, at fonemisme har en betydning. Jeg har dog forholdt som et gdt tegns funktion, rolle, høyt et bestemmelser i sprogets livsholdning. Det, man kalder betydning, er de græske \pm de lexisalske \pm tykt, den særlige slags \pm tykt, som man finder i græske de lexiske \pm . de fonemat \pm tykt har en 2. slags \pm tykt, som it er betydning, eftersom navnlig de fonematiske \pm tykt funktion, rolle, høyt et bestemmelser i sprogets livsholdning it er den: at have en betydning.



IV 2
33

J behøver, de bemærket specielt om de fonematiske enheders forhold for affgjort eller ordtint. Man kan sige fra disse ord, at fonemene i sig selv som fonemmer har et kan ha en bet., at i den markante lyd-symbolik. Der er herud at sige, at de dog er ikk' affgjort med paasandten, men med betydelse, og det mangler. Men de udforsker, for ikk' at vi udforsker om de det maaske blot at la en mætte aaben. Men i de gode fra luf, hvor det bladet er offentlig, at der i disse sproglige ligger en symbolik, og jeg overbevis om at fenomenet ikk' er af fonematiske, men af gæsk natur: det sige sig om det, som jeg i P har behandlet udfjort under betegnen samskæb, at behagte de fem som fonematiske vilde va en forening af den art som den, at behagte endda, & som et fonem, altsaa en forening af et gæsk udtrykk og et fonem; 2^o og jeg overbevis om, at den symbolik, man finder, er en egenskab ved lyden & ikk' en egenskab v fonemet. Jeg gjer de bemærke, en paasand vilde, at gaa i ender; jeg glæmmer, ikk', at mit emne er skæsk fonematiske; og ingen har endnu leveret nokkelde acceptabelt bevis for, at ~~fonematiske~~ der i skæsk skæsk foreligger som lyd-symbolik.

J blev forlydig staaende ved, at de fonematiske enheder har et ^{ind}skold, en funktion, en rolle, kængt et bestemmelser, & j kan først sige gi en normere betæ af arten af det skold, som de fonematiske enheder har.

Funden skoldet maa de fonematiske enheder ha en form, der de maa inda en bestemt plads i et fonematiske system & va defet v den plads, & de de fonematiske enheders form maa igen bere pa de fonematiske betæ. Og endelig har de fonematiske enheder et udtryk, der en vis normere bestemt materialisation eller symbolisering - det kan for være en given ordale.

40

xj PG XVI 4, 1928, p. 191 ff.,
 Der p. 183 ff.
 (ewe, ronga, chinook,
 (Haida) (Bantui)
 atkapaskite, austronasiat).

Præcisering af princippet.

8
36 III

Et var min 1. lektion. I kun mit til den 2,
som er min overveelse.

I en høj grad helhed (fonematiske, gram-
matisk eller syntaktisk) er indlydende afhængigt af form
& indhold. Den materialiseres, man vælger at
gøre en sproglig værdi; er principielt uden nogen
betydning fra sproglig synspunkt. I har hermed
hævet (at indtalen indtil har at gøre med fo-
nematisk definition; at forholdet af lyden, men som
det foretages af den klasse fonetiske, og forholdet af
lydforholdene, men som det foretages af gram-
matologien, ikke er et brugbart middel til definition
~~af~~ af fonematisk eller til en skæbne
af fonemets natur.

langue (institution), parole (det enkelte ind-
tryk). SC² 1922 p. 30 ff., 112 f.

systemet (et net af faste relationer, af mod-
retning og lydhedsforhold).

Normen = et sæt af regler, der beror paa
systemet, og som fastholder den uend-
barhedsbredder for hvert element

Norm = den sproglige eller sproglige,
som henholder i et givet sprogsystem.

Parole (indtrykket).

Normen er den indviklede rækkefølge den mod-
retter af den, som indtrykket følger. Det, der er
den typologi af indtrykket, er det enkelte indtryk,
parole. I at sprogene alle inders vilde naar vi
gaa en abstraktion, indtil det, som de vilde, at la-
ngue, spregt i nærværende flæng. Vi abstraherer
har fra de indvirkende variable & faste og ved
det for det store flæng af indtrykkene sproget,
at den i et bestemt sprogsystem berører sproget.
Men vi kan gaa en videre abstraktion naar vi
indtil det, som de blot er stede og brug, men
som er obligatorisk, det, som de blot er mod,
men som er brug, det, som ingen kan for-
bynde sig mod; hvis kan de under en form
indtil vilde det paa gældt gaa: normen.

Til hele
teorien se
las (A) VII 1
p. 86 ff.

parole
norm
system

langue = l'ensemble des
habitudes linguistiques
qui permettent à un
sujet de comprendre
et de se faire comprendre.

45

bygges en 3. abstr. foruds vi, at der bag normen
ligger et system, hvor 3. enkelte eller staa i
faste relationer til hinanden. Systemet er altsaa
i højeste grad en abstr. Men det betyr ik, at
systemet ik er en realitet. Systemet er et faktum i
den forstand, at det gør den eneste mulige forklaring
paa norm, visus og symboler. Systemet er sprogets
potentielle centrum; det er den eneste mulige
indvikling, men ubestemt; det virker med
sine fangerne ind i hele sproget, det prædiker
normen, sprogets, sprogets, sprogets til skæppe.

Naar man offerer da efter min mening
visus indviklingen, kan man sige, at visus i
systemet fastholder langt mere en nøjagtighed
for det enkelte element end normen gør.

Men der findes et så fornuft, som i den symboliserende,
indviklingen i et bogstav I et ved navn.
Eg. I sproget visus og i mange dialektale
visus symboliseres et fornuft i ordene ved lyden
I eller I, hvad vi for nemheds skyld kan kald
hals- og I. Men i visse dialektale visus symbo-
liseres det ved en stillet med hængslen,
altsaa v en helt anden lyd. Denne forskel
i visus er tillad af den så norm, for den så
norm stader en hæng symbolisering, som ik
medfører forklaring med symbolisering af andre
fornufter, som det så system kræver adskille
fra fornuftet I. Den jeg siger krog eller krog,
er fra normens synspunkt ligegyldigt; det er
et spørgsmål om hvilken sprogsprog jeg følger.
Men hvis jeg siger krog, skriver jeg over den sigt-
hedstid, som normen stader. Hvis vi i et
bestemt snit, være sig nok saa lille, lad os
sige i et snit bestaaende af 2 under, vedfar,
at vi vil ~~medføre~~ symboliserer fornuftet v
ved lyden z, og altsaa sige krog eller krog,
vilde vi kunne gøre det, uden at vi ved at ind-
føre den nye visus overfører normens nøjagtig-
hedsbredde. Vi vilde under en nye snit kunne
indføre det så fornuftsplan med samme
nøjagtighed & fuldkommenhed som hæng.

*) Tilbagevenden til princippet
og dels enkelte. Baggrund.
Leds om man vil have, at systemet
ikke er en objektiv bevidsthed, men
at det er konstrueret af tingene,
saa vil tingene betide os, at han
saa konstruere det, hvis han over-
kommer skal løse den opgave der
er stillet ham: at forklare sig-
teligheden. Systemet er en akse-
sæson for sig selv; et visus-
gærdigt arbejde, dels systemet
en uendelig arbejdsplan.

4 vedlagte blade. Derefter *)
§4. Princippet om formens uafhængighed.
Formen er uafhængig af indholdet og af
indviklingen.

by videre: hvis vi i et givet, mere sig nok
kan lide, blev enige om, at vi vilde symbolisere
fonemet t ved lyden [t] og fonemet d ved
lyden [d], altsaa ombytte indbyrdes for de
2 fonemer, lige højt naar vi mener blot...,
vilde alt stadig være i den skønneste orden paa
nomens og systemets synspunkt. Fonemene er
næst andet end punkter i et system, punkter,
som skal holdes adskilte i sig selv systemets orden,
uden at systemet selv kræver at adskille
dem for sig selv og ligesom bestemte muligheder. Skilte
muligheder der vælges, er et givet om sig selv, der om
konventionen. For at disse muligheder skal være
brugelige, kræves der blot een ting, at at man
er enige om dem i det pågældende samfund.

Et og samme fonematisk system kan
symboliseres, indføres ved hjælp af forskellige
forskellige lyd eller lydforstillinger. Transfonematiske
systemer, som er systemer af lydfor-
stillinger, er altsaa ikke afhængige af det,
som det fra sig selv udgør kommer an paa, at
det fonematiske system.

Man videre: hvis vi i et samfund vedtog,
at vi ik mere vilde tale sproget, men kun skrive
det, saa vilde det kun la sig gøre paa de maade
at opfyldte nomens krav & indførte det i systemet,
slagsligt under forholdene af, at vi i skriftens
indførte alle de adskillelser, som systemet kræver.
Og det er naturligvis ogsaa ligeledes, hvilken form
skrifttegnet har, og det navn det får ved lige-
gyldigt, hvilken indtæle vi vælger.

Kort sagt, vi maa i fonematisken skilte
de god enhed, vi har at gøre med, fonemene,
uden henrykke til den særlige maade, hvorpaa
de symboliseres i et givet sf. De kan symbo-
liseres v h j a lyde, men de kan li ha vel
symboliseres v h j a andre muligheder, fx bogstaver,
brevalfabeter, Hjelmslevalfabeter, et vilkårligt
kodesystem, fingerprog, gestus, kort sagt
v h j a et hvilket som helst naturligt eller kunstigt
hensigts apparatus af tegn, som 2 eller flere
indtæle er blot enige om at anvende i dette
formaal.

55

a > i ingen forandring i det franske
fonemsystem, men kun i
den franske uttale.

ph & bh
f & b

Parallellisme med grammatikken.
Principes 114 sv., Cas 20.
Samme komparativsystem i akt 3
i latin: 7: formen er den samme, men
indbyrdes er forskellige. Og ogsaa indholdet
er forskelligt. Samme genitivsystem i akt
3 i latin. Men sol-solene, luna-Mond.
De enkelte kategoriers begrebsindhold er
forskelligt, men deres begrebsomfang er
det samme.

45
 2) Dette er ikke fonetisk. Man er der for konstituti-
 vns relationer betragtes; Lyden ikke
 er den nævnte vns, kun for
 fremkommer.

x) Fonetik og fonologiske adfærdskonier
 og intonationer, ikke fonetikonier og
 akustikonier (behovs fysisk og psy-
 kologisk).

Fonem udgør af lyd og fon (Grammatisk
 fonem). Samme fon kan være forskelligt
 fonem, og omvendt.

1) Ikke artikulation. Fonetikens væsentlig.
 psykologisk artikulation.
 lang og kort lever forskel som alle
 andre; Herifra er og y.

3) Dants er jo et levende spej, hvis
 ordene vi kendes, og vi kan ethvert
 bygge paa den. Det gælder at
 finde de ~~ikke~~ ikke meget arti-
 kulatormenes system, ikke
 vokalens normale art, oven
 de lingvistiske relevante forskelle
 i vokalene, og demest de særlige
 relationer som vokalene imod
 den bestaaes imellem de lin-
 gvistisk relevante enheder.

- §5: Parallelismens princip.
 - §6: Mekanismeprincippet.
 - §7: Det metalarmerte princip.
- II: Metoden.

de fonematiske enheder (bestanden af fonematiske enheder).

69) man kan paa forskaaet staaet med 2 aendlige arter af fonematiske enheder:

- 1° fonemene, der de enhver der xltificerer alle faktiske foreliggende rækker: a, y, t
- 2° andre enheder, som har den egenskab, at de ik i sig selv xltificerer rækker, men at de xltificer dem, hvilket den rummen, mages den rummen, ikke demmer den, men stempler den. Saadanne enheder er fo de, der indtræder ved trykforhold i skænk. naar vi ser paa ordene ind forfalt og forfalt, forstag og forstag, er vi, at de forvinder de xltificerende enheder, selvs fonemene, som demmer rækker, og en anden ord enheder paa spil, som har lid opgave at gøre rækker til en paa en særlig maade karakteriseret helhed.

Endnu, der indtræder i tone. Prosodi (hælang).
 Blev lige naar at to, at væsensforskellen end foneme & prosodier var den, at fonemene er de lineære enheder, de enhver, der udgør selvs rækker og som, paa gr af at tryklydnet er lineær, og udgør l at staa i rækken af hand som paa paa en stor, kün en ad gangen, aldrig to paa eet sted, medens prosodierne staa i de enheder, der ik er lineære, men som såpepoveres, enhver, der antages vægges fonemene & enhver kan lide med disse. det ser vi, som om man aldrig vilde kün forandre et fonem, som ligeser til en række, uden at gøre brud paa selvs rækker: nyt lyd nat nys, stadig brud paa rækker. Men man kan forandre en prosodi, som ligeser til en række, uden at gøre brud paa selvs rækker: forslag, forfalt, der fordes en færdig, uden at rækker brydes.

Men det er kün kaldet tryklyd. Hvis man gjorde dem sigtlig t dejer, vilde man skade sig en teori, som kom i stød med de faktiske forhold. Man vilde vil i disse tilfælde komme t at opfatte det, der ifølge et vistens er en prosodi, som et fonem. Man kan vil i disse tilfælde staa, at der findes fonematiske enheder, hvor vilde ik er den ad ve med t at xltificer rækker, men hvis vilde lydlyd vilde den ad xltificer rækker, & som stedsomværende indtræder i et elem, der staa i selvs rækker, og hvis iførelse bevirkede brud paa rækker.

68) paa vil paa den betydningsbetændt række. Hvis vi ik opererer en betændt række, opererer vi ik ik en paa. fonematiske er det centrale & rummende omvaad. Fonematiske forvinder den grove analyse.

Tag en betændt ik som:
 for'kan'el/oo'for/af's
 af. handt, behaalt; hand-ske, -kon'
 vinding, fording

Et paa det kan gøre istif af en ik bestaa af 1 enkelt elem, som er betændt: l, s.

Vi vil kaldt et hør betændt elem, korten et længere, for en fori. 2 opel 3 forier.

Rækker lade sig vil analyse - lxi-kaldt, grovt & fonematiske - & vil af kommunikationsproven. I en kommunit paa en enkelt af 1 paa end i en 2. paa end. I en anden ombytte vil der altid fremkomme en tilfælde - det er kaldt paa, at vi har spil enhver.

han? ken? ken? kon?
 han? tan? kan? lan? man? san?
 van? ban? dan? man?

Faktiske kommunikationsproven, de doguel, strukturer kommunikation

kanst afgiv her et af de mest indledende opm.
 man oh kan finde, at stillet. Stillet er en lineær
 enhed: ENER EN'S brød paa latin som ENOR.
 Men alligevel synes det svært stygende, at det
 de stillet er ik et fonem, men en prosodi. Flyt-
 ligheden: jær. Kala den rolle, som stillet spiller
 i sproget, tyder paa, at det maas ve en prosodi.
 Man kan maas høre til den igtth, at derom
 stillet mangler i udve af sproget, opklar de ik
 samer den fytrolas, som de alhi vilde opstaa,
 hvis et fonem mangled. Men, der i sin materialisaton
 af kants vilde erstatte \leq med 0, alkaa whelat
 \leq overalt hvor det staa ve der, kan vilde komme i afgir
 stit med den sa norm. Men den, der endatke stillet
 med 0, vilde vare bedre skillet. Man vilde nok ve i
 stit med den rigste norm, men kan vilde ik ve i
 afgirend stit med den, kan vilde hord manglen
 kunne udve mestet na sftestilleud, at kan
 blev folaret. Dialekte, utlandiges udve. Det er
 netop en egenkab ved prosodie, at de i endatke
 t fonemene ik gaaende spiller som afgirend
 rolle for selve forstaaeligheden.

Styogaard, jaketon, Marknet.

Men heraf følger, at en xliend end, en
 prosodi, kan va lineær. Si kan slutte, at fonemene
 er alhi lineære, men prosodie er endu siper-
 ponens eller lineær. Et er alkaa ik i sig selv
 den afgirend fthel paa foneme og prosodie.
 Xliend & xolvend.

Isa gr. af de fthel er det omil v den
 fonematiske udve af et gyt spag stax paa det t.
 Natline at skelat ind foneme & prosodie.

~~Styogaard, jaketon, Marknet~~ Kommunikation

Det er de maas karsk f fonologien, som v
 analysen af den spil ik vskelighed bygger paa
 kommunikationsproven, naar hit et bekendte
 prosodie og foneme paa lige linie. Melodifor-
 stillinger er en art lyfjensstillinger paa linie med
 alle andre, i taks vresensforholdige fra dem, og
 de opfattes af fonologien siglygely som uvreser.
 lig kants til vokalen, alkaa som egenkabes,
 ved et endatke fonem, mens det i virken er
 egenkabes v fonemvokaler.

Fanden sejen man synes et praktisk an-
 vendeligt k.t. Skal arken ve, hvordan
 man kan var kerit. Forstbij kims et
 afstilt k.t. set, der kims kan auve i
 om det, at det, at var en fonematiske
 enhed er vskeligt v en siperponensl enhed,
 er den en prosodi. Men netken k.t. vendes.
 † klart

54 ¹¹/_{VI}

Phonologien spør om at mene, at man kan opdage et sprogs fonamintalar ganske simpelt v en mekanisk analyse af komposition. Det er led at vise her paa 2. maad, at det er en faestet simplifikation. Komposition er den rigtige og, men v. h. a. komposition naar man ikke til som direkte skolede hvilken af former eller af personer. Komposition er kun den 1. operation af en række af 2 operationer. V. komposition naar man t. skole af disse forskellige enheder, som vi kan kalde profonem, & kun v. en udværgend analyse kan man vise, at disse profonemer er af 3 forskellige slag: nogle af dem er former, andre er personer, andre igen er rige af selve.

§10

Det vil et ex paa et profonem, som hvilken er et form eller en person, og som altsaa det er thal medtaget i sprogets fonamintalar.

Kun vi har et da ord som pap, & vi vil undersøge, hvor mange elementer det indeholder, som findes i andre ord, & som altsaa naar anser for at være kommutabile, faas vi ik 3, men 5 elementer: [paph]. Naar vi ist/ pap indfatter tap eller kap (lyde om kap), kommitteres kun det første af de 5 elementer. Vi har ingen ret til at ~~sige~~ formulere sagen maade, at ph kommitteres med th og kh; hvad vi skal se kun, at p kommitteres med t og k, medens h bliver staaende - det h, vi har alene, uden forudgaaend element, i ordet hap. Det er hap som kap. Det 2. element i pap tap kap, h, er altsaa identisk med det 5. element. Og dette 5. element kan kommitteres med andre elementer, som i pap og tap og i ordet haps.

De profonemer (uden v.kaarshj; selvske en anden, som j, siden faar brug for; forelghig kun et kass af enheder, & endte kun af forelghige enheder):

- con. { a ā e ē i ī o ō u ū æ t̄ f̄ ʃ ʒ }
- heli { }
- son. { ʒ ʃ }
- heli { t k l d g l m n r f v ʃ s }

57 15

Tre tryktrin: stavet, vægt; det haves bærte,
 de karakteriserer 2. muskules.

Stavet: hælendeal 'ofte' 'mål' ; 'ofte, mål' ;
 vægt: hælendeal 'billedlighed' ; 'billed, lig' ;
 b' need allerede, at disse tre ender er
 prosovier, fordi de er repræsenteret, hvad former altid er.

Altså heraf følger, at man ikke kan
 sige et ord eller blot v. konstant, men
 at man lige maa ta funktionen i betragtning.

Profonemernes fonematiske stilling som hælende
 former, prosovis og fonematiske relevante
 ender blir først klar, naar man til betragt-
 ningen af konstantendene føjer en betragtning
 af funktionerne.

1) Profonemernes funktion finder man v. at
 studere deres rolle i rækken, & for at gøre det
 maa man se opstille et system over
 alle de profonemefunktioner, der forekommer
 som former i det pågældende sprog.

betragtningens
 2) bestaaende af eet fonem: ²³⁾

a "af" \bar{a} , "ah" \bar{a} , "eh" \bar{e} , "ih" \bar{i} , "ih" \bar{i}
 \bar{e} , "eh" \bar{e}
 \bar{a} , "ah" \bar{a} , "eh" \bar{e} , "ih" \bar{i}
 a (indryk) \bar{a} (indryk)

betragtningens
 3) bestaaende af to profonemer:

an	n̄
en	n̄ē
an	n̄
	n̄̄
	n̄
	n̄

af f̄
 af f̄
 af f̄
 af f̄

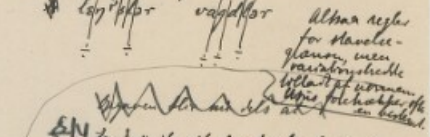
3) Profonemernes funktion finder man v. at studere deres rolle i rækken, & for at gøre det maa man se opstille et system over alle de profonemefunktioner, der forekommer som former i det pågældende sprog.

4) Det maa ikke være det princip, at man studerer profonemernes rolle, men profonemernes rolle i rækken, & for at gøre det maa man se opstille et system over alle de profonemefunktioner, der forekommer som former i det pågældende sprog.

5) De har her to alle trin af ordet & i hele ordformen.

udstændigt, indføres det ikke.
 Naar et repertorium over selvstændige fonier
 bestaaende af 2 profoneme er bestaaende af 2
 profoneme, er opstillet, vil man af reperto-
 riet kunne se, at der findes 2 forskellige typer af
 profoneme, saaledes at et profonem af den ene
 type lader sig forbinde med et profonem af
 den anden type, medens 2 profonemer af
 samme type aldrig kan forbindes med hinanden.
 De profonemer, der alene kan indgaae en
 selvst. fonie, findes alle i den ene af disse to
 typer. Den af de 2 typer, hvori de profonemer
 naars, som alene kan indgaae en selvst. fonie,
 kan vi kalde centrale profonemer. Den anden
 type, hvori der er indt. som profonemer, der
 alene kan indgaae en selvst. fonie, kan vi kalde
marginal profonemer.
 Oplysning om inuentarset.
 §12. Vi opstiller derfor det historiske, at
 et centralt profonem kan kun aenx som
 fonematisk enhed, hvis det kan forekomme i
 sig selv uden at indgaae i en central gruppe;
 og et margialt profonem kan kun aenx
 som fonematisk enhed, hvis det kan forekomme
 i sig selv uden at indgaae i en marginal gruppe.
 Et kort er vist, for det els vilde va
 resultat at enkelte enkeltfonemer fra fonem-
 gruppe.
 den stillet beting er opfyldt for da h i
 det selvst. profonem h kan forekomme i sig selv
 uden at indgaae i en marginal gruppe, for i
hap hap, foruden at det indgaaer i margi-
 nale profonemgrupper, som vi har set phaph.
 det danske h er altsaa en fonematisk
 enhed.
 den stillet beting er ikke opfyldt for
 de da marg. profonemer p, t, k: de fore-
 kommer aldrig som eneste margialelement
 i en selvst. fonie; altsaa aldrig uden for
 marginal gruppe, som ph th kh, ps ts ks.

X) Alene fonematisk lov: den historiske gruppe
 & den finale gruppe, som i en selvst. fonie
~~VAAA~~ det historiske fonem, kan va kombineret
 paa en best. maade, paa hvilken en marginal
 eller en final gruppe kan va kombineret i en
 selvstændig fonie, den bestaar af een stavelse,
 men ikke paa nogen anden maade.



EN tændes de selv, at alle de profonemer,
 der indgaaer i et selvst. og fonematisk enhed.
 Men i selvst. og af hogaet forbindelses
 forholdet og sig selv alle for uden denne
 situation.

Vi tænker nu altsaa, at disse centrale profonemer
 v en nærmere analyse er et selvst. og centralt
 fonem, og at disse marginal profonemer
 v en nærmere analyse er et selvst. og margi-
 nalt fonem. Vi vil da kalde de centrale
 fonemer for vokaler og de marginal profonemer
 konsonanter. Forholdene, og forbindelserne, afhaer
 af...

Dette er en ydelse af en alen den.
 alle det element er defineret i dens rolle i
 relation, som dets forbindelse og værdi er som
 forbindelse og afhængighed. I lexikken er
 nominer og verber forbindelse, præger &
 konjugationerne forbindelse elementer; i grammatik
 semantisk forbindelse, morfem forbindelse
 (Peter & hustru).

Et element kan paa va paa et gang selvst.
 dette gælder i lexikken om adverb der
 selv kan præger som præger (kan præger
 af, kan præger af hustru); i grammatik
 er præger (hvem, paa et gang indgang,
 altsaa forbindelse, og relation, altsaa for-
 bindelse). Saad element kan paa forde
 i fonematikken og kan, i forholdet
 har form, kaldes halvokaler.

Til oplyst om, hvorvidt der i dansk
 findes halvokaler, skal i paa thage.
 §15. Navnet svarer til oplyst om
 mellemstans, og fonematisk invariabilitet
 sætter: Peter. En fonematisk stavelse defineres
 som en selvst. der holder sig til hin selvst. forbindelse
 element, altsaa l og kun i vokal, eller halve
 vokal i vokalt funktion. X)

63 17

Som følger, at de de profoneme p t k
 ik kan opføres til fonematiske enheder. Bestemt
 er profonemgruppen ph th kh i dansk
 simple fonematiske enheder: [ph th kh] =
 p t k. De bideholder symbolet, men med
 en ny værdi.

Spørgsmaal af billedet ses.
 Ved de forhandle operationer, hvorved in-
 ventar af profoneme vurderes til et in-
 ventar af fonematiske enheder, blir der skabt
 kin tak om en redaktion, aldrig om en in-
 ventar. Et oply kan aldrig ha flere fonematiske
 enheder end profoneme. Det naar enten ha
 toa mang eller faere. Opgraven bestaar
 altsaa i en redaktion, & det er et naturligt
 princip, at man redigerer inventar til saer-
 meget, som materialet og blader. Ito er
 redaktionsopgaven ik opfyldt. Spøge med galde
 det at vere paa vagt over kin betyng. Jf.
 olve fonemprincippet: kille kille, klo klo,
 gigt gigt gigt.

Ki man gaa frem efter det princip, at
 naar et profonem kin forekommer i en
 bestemte stilling, indle best kin betyngelse,
 er det mulen koligge og man indtastet en
 peger. Og det vker sig, at thod det alen
 fonemprincippet, gffuldet allend v profonem-
 invels opstilling indtager de sig ofte i
 profoneminventar enheder, som for et høje
 indtastet vker sig at kin opfale som kin
 betyngelse.

Der kan her opvlede regler, men istf
 at opvlede den abstrakt betyngelse; med
 et ex. ha efter godt ex. uetop
 paa de fan.

Blar det i den orden hvori det er skrevet i
 dansk.

Nucleus af blader, er en affør af
 hvilke marginal profoneme de, er pavoriti
 og hvilke de er konsonanter. Dansk glee
 det best naturlige materiale, baad for teorien
 sigtet & for dens uetvner.

Højst: Højst er en enkelt profonem.
 Hvordan opfy, de for andre marginal
 enheder? Kan galde det at finde det fonemal
 praktiske betyngelse. Højst er kin profonem
 (ph, th, kh); det fonemal haa, hvori
 Højst bestaar, haaendstikke eller
 haaendstikken er i initial stilling altid
 fonemalisk profonem; ?; I ikke betyng-
 mængden [p:rs]. Saals i alle de
 tilf, hvor et mang eller er en enkelt
 profonem: det er enten kin profonem eller
 kin initial, aldrig vker det at vker
 baad profonem og initial.

Det synes ik upst at generalisere et
 fra de indtag og deff en marginal
 profonem som en marginal fonemalisk
 enheder, der ikke har come til at vker
 baad profonem og initial.

En nu profonem, of [a:u], det
 naturlige mulighede til stiftet.
 guesk.

'ha'vst 'ha'vst
 bə'ta'el 'bɛ'ta'el bɛ'ta'el
 bə'ta'lo 'bɛ'ta'lo bɛ'ta'le
 bɛ'ta'le

Det er muligt paa id'et at ffa en
 restriktion, og naar det er muligt at ffa re-
 striktionen, skal vi iflg' vor princip foretog den.
 Det er muligt at sige flg.:

Efter accenten materialiseres fonemet
 ε som lyden [ɔ] - obligatorisk.
 Foran accenten - fakultativt: dør
 dør for dør dør(ɔ).

Naar foran og efter accenten materia-
 liseres fonemet ε som lyden [ɔ], men i by-
 stillede fakultativt. Ind. "det" de do. "vid" "tid".

Man kan formulere den regel vi her
 har brugt paa flg. maade:
 Herom der i vor ino af præferencer
 findes en, som varierer med hinanden
 saaledes, at de variationer staar i et fast af-
 hængighedsforhold til de præferencer præferencer,
 som man id' to en'er identificeres. Effueres.

Men vi kan paa en anden maade formulere det
 alment, og vi kan endda udtrykke de alment
 regler af exet:

cf. ε og o efter accenten:

Her to præferencer findes under en
 eksplisite betingelse, og man kan sige, at de
 2 præferencer staar i et id'et forhold (i id'
 id'et den binnede variation), som er id' to
 præferencer fonematiske identiske, som x id'
 den y samme fonematiske en'er.

cf. id' andre id'et:

Her to præferencer varierer fakultativt
 under de samme betingelse, for de
 betingelse fonematiske id'et.

~~id'et [ɔ] [ɔ] [ɔ]~~
 "id'et" = iε ∃ [ɔ] ± 1
 "med" =

n	l	r
i	i	i
m	o	

Id'et id'et under andre betingelse x
 kommutabelt (med id'et betingelse)

den vilde lov findes der ogsaa forhold
mel \underline{d} og \underline{t} .

Under disse betingelser varieres de to
profoners faktibilitet:

1^o i final stilling efter \underline{r} : tyrod.

2^o ~~stanset~~ fra stavelsesgrænser, der paa
det sted hvor den paagældende i fly sprogets
stavelse lige godt kan holdes til den
forærende \underline{r} den fly stavelens tyroden,
kyrode, kateder, medicin, medister.

Forstikkes naturligt tænkes, at der
saa her er tale om et fonem, \underline{d} , som faktit-
labet ~~varieres~~ materialiseres som \underline{d} i final
stilling.

~~Men~~ ~~uden~~ ~~det~~ ~~at~~ ~~stanset~~ ~~der~~
~~der~~ ~~der~~ ~~i~~ ~~mat.~~ ~~o.~~ ~~tyr.~~

I udtal^{en} har vi et andet [d], men
i næsten fast med [t], men med [t]:
mat, vat. Al det er et \underline{t} , ser af materis,
vatter, da naar der ligger store betingelser,
hvor samfundet af [d] og [t] ikke findes sted.

[t] = \underline{d} , og [d] i udtal = \underline{t} .

g og \underline{r} lides under disse betingelser
faktibilitet varieres: psykologisk, logisk,
varerisk. Menke om den 2. betingelse for
d-t: opfattelsen blir saa her lutydig,
hvis vi har, at \underline{r} er materialis af \underline{g} i
final stilling. kan generaliseres uden at
den opstaa materialiser. varig = væg,
væg?

I udtal af en final form har vi
[g] = \underline{k} . Men kan man tænke, at vi
maa \underline{r} i \underline{lag} har fonemet k.

I efter \underline{r} eller rohal

Altså: d og t varieres faktisk under de
samme betingelser, og de er ikke under
andere betingelser kommutable (med
distinktion i sig) (d forekommer nemlig
og ikke i andre stillinger).

2) af en final standig form

12

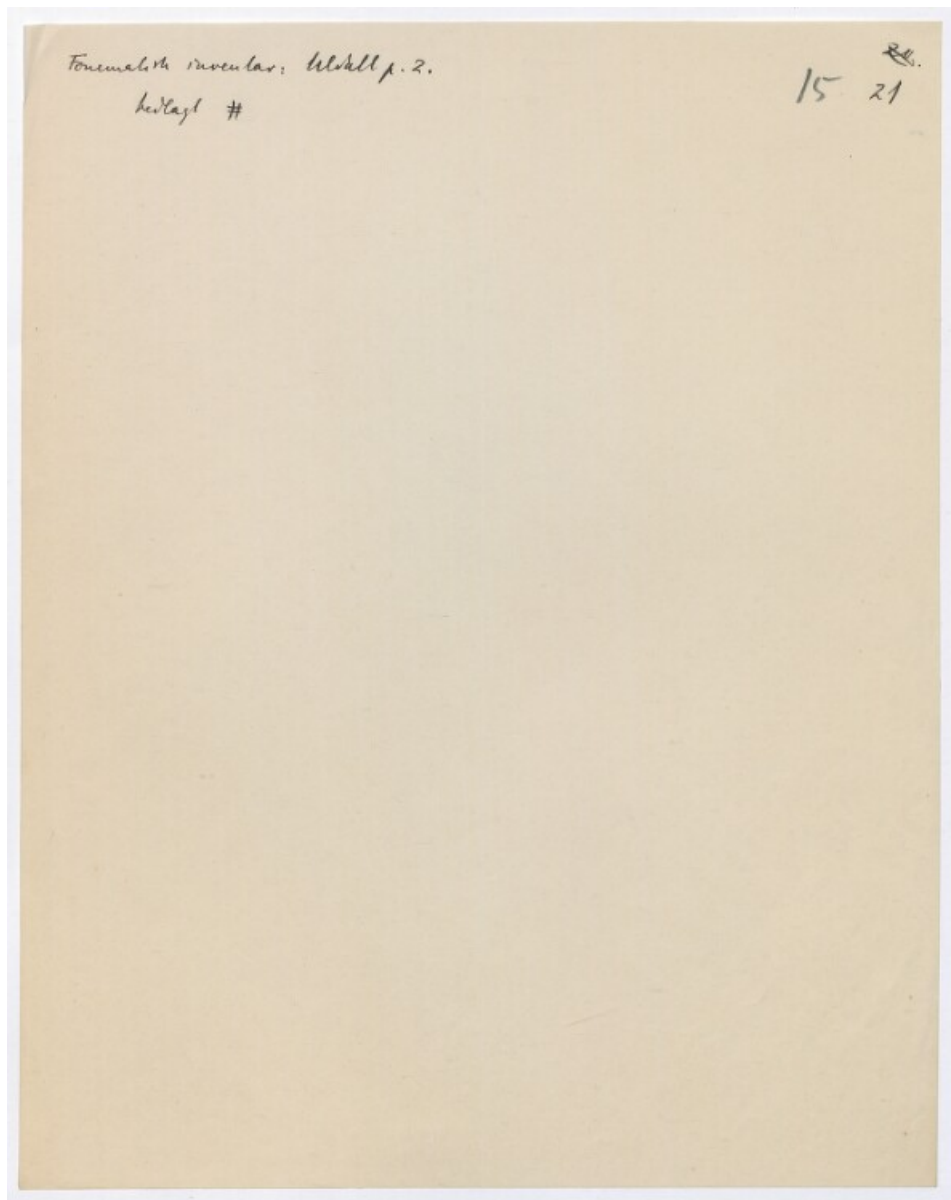
[y] fremkommer ikke isoleret og kan
 aldrig ik være en konsonant. Er snarere
 heller ik en prosodi. og er den lyd, hvor-
 med man materialiserer gruppen ny;
 medens skismod lydgruppen yg er
 materialisering af foreningsgruppen nk,
 væsentl ik, at k gøres eller i final
 stilling kan materialisere som [g].

~~ny og~~ Endnu et moment senere.

bank tankes, ukel forenkling, ander
 forenkling (urtemet
 l y x).

Ingen halvokaber. Kommer staves
 at v materialiserer som [v, ʒ, z, w]. Regnemalets
 vns kører [v] i beg af en stav (vns)
 samt i slut af en stav naar voken er
 lang (vns), skismod [z] i slut af en
 stav naar voken er kort (vs, vs).
 Fællede par rævel og hævet v altes
 en fæl i stavslutning, fastholdt i vns.
 2 lavere vns (lyt. tal) kaldt i slut af
 stav efter vokal: [væp?].

Lige forhold gælder for f.



Hvad skal vi sætte i stedet for fonologiens systemer?
grupperingsforhold, implikationer og alternativer.

18
22

grupperingsforhold

- V
- R+V
- V+K
- K+V+K

betragt

præx

sk, sp, st: klidall ikke nie.

velad ipu: stob, klak, vekl. fortræk kon.

implikation } Til loven: η : styngning, beemning, ϵ η η η (mag kan), η η η (klampent).

Under afst langvokal \rightarrow kortvokal \rightarrow :
alle vokaler, hvad enten de fonematiske & lange
eller korte, materialiseres som korte, saa at
den fonematiske holdning af vokalen som
lang eller kort ikke er uafgørende for
gældende stav kan bruges i en stilling hvor
implikationens betingelser ikke er opfyldte.
Saaledes forekommer [ɔ] altså i den korte
saa det er vigtigt at afgøre om $\bar{\epsilon}$ eller $\bar{\epsilon}$.
2) [ɔ] for vokalen $\bar{\epsilon}$ cf. betingelser i bly
i den kort af. blypen.

~~ikke i betragtning~~

- 1° p/b finalt (for vi har ikke opsætning)
- t/d finalt efter konsonant
- k/g finalt efter konsonant endelsen
 \bar{x} \bar{y} \bar{z} .
- 2° k/hæret η obly gennemlyt (implikation) p/b
foran et $\bar{\epsilon}$ under A_3 , η foran
konsonant \bar{x} \bar{y} \bar{z} efterfulgt af
~~ikke~~ vokal forskellig fra $\bar{\epsilon}$.
 $\bar{a}\bar{e}$. [grub \bar{a}] cf. [grub \bar{e}].
- 3° t/d i artikulation i neutr.
- 4° η η η , v \bar{f} (stift)
- efter in \bar{v} .

Altså er der en fonematiske kategori
"lang" og "kort".

Alternativer

- A_1, A_2 = ^{ikke} andet mundstykke: andet mundstykke - efter in \bar{v} .
- A_1, A_3 = ikke 1. led af et stanskompon: 1. led af et stanskompon -
gaa ud.

21 23

Sammene for kan
gøre forskellige
fonem, og omvendt.

get et stigh. (Grammatisk fonem). by sig maaske en

Fonem i kraft af lyd og form. i alle stjerne kommuniter. b er helst

kommer og vises i f. h. t. Lange og korte vokaler. k p g d b

lyden af almen system, blot i dansk en

men abstrakt og byder i den mit katja,

forstand at det indholder flere for sig -

navne regler. En kom er et set (Moral abstr.)

af navne, for hvilke den sætter en bestemt grænse.

en bestemt grænse. ~~hvor~~

kommer har visse muligheder,

jo højere den er. Men selv den

højeste kom sætter grænser,

nemlig ved de regler, som i har

kaldt almen fonemal love, og

hvor i i løbet af min fortæll

har givet nogle prøver.